Publicat a *COL·LEGI D'ARQUITECTES DE CATALUNYA* (https://www.arquitectes.cat)

© Edinson Figueroa Benítez

Veiem amb sorpresa com la ciutat es converteix en un espai buit i gairebé sense vida. La velocitat canvia en un sol instant. Sentíem que estàvem poc exposats, ja que tot era molt llunyà i pensàvem ***¿fake news?*** o que no deixaria de ser una anècdota en una **?guerra econòmica**? entre dos colossos. Fins que vam tenir el primer positiu per **COVID-19** i tot es va paralitzar. La por i desconcert s'apodera de tot el món. **?I ara, què??**. Les nostres famílies, la nostra gent gran... Serà que no els podrem gaudir de nou? I el que sembla ser la nostra eina per estar en contacte amb el món i amb la realitat, es converteix en **?el virus de la informació?.**

Alguns vivim en llocs on es viu dia a dia. Els conflictes a Colòmbia i gran part de Llatinoamèrica són culturals, econòmics i socials. Més del 50% de la població viu de treballs informals i les persones amb possibilitat de teletreball són molt poques. No ens podem permetre enviar tothom a casa.

Els espais de treball *home-working* són una opció important. Reduint les hores d'oficina, podrem tenir opcions per gaudir de casa nostra i de la família. Però el treballador informal segueix sense solució. Aquest no pot dur a terme el seu treball des de casa i veurà disminuïts els seus ingressos com a conseqüència de les mesures d'aïllament. És aquí on l'**espai urbà** es torna un factor a reinventar, que permeti que aquesta situació, tan comú a Llatinoamèrica, no deixi moltes famílies sense subsistència. Cal un canvi important respecte a l'ocupació de l'espai públic, perquè sigui més resilient, més congruent.

Què passarà si venen més pandèmies? L'únic clar és que aquesta situació mostra com de fràgils som en la nostra estructura i ressalta les mancances del sistema. La desigualtat entre classes socials: ?aquesta malaltia de rics, que pateixen els pobres?. Però paradoxalment aquestes persones més humils compleixen un paper clau en mantenir l'equilibri de la ciutat. Són necessàries en la recuperació social, per això el més correcte seria que la pandèmia ens acostés més a la igualtat.

Aleshores, com ha de ser la ciutat?

Per a nosaltres, és ara la salut el que importa? Els recursos s'haurien de projectar en la millora i eficiència del nostre sistema de salut, marcat per la desigualtat? Repensem l'habitatge? On l'habitatge informal és major i l'estratègia és intentar que les ciutats arribin a un balanç per evitar aquesta disparitat social, podem respondre a molts sectors amb la infraestructura adequada i la millora o creació d'equipaments vitals complementaris a l'habitatge que permetin el desenvolupament harmònic de la ciutat. Vivim en una àrea metropolitana, on l'essencial per començar és la coordinació dels dirigents. La generació articulada de solucions a aspectes bàsics com salut, ocupació i infraestructura vital es fa necessària.

Els arquitectes hem de ser capaços de respondre a allò per al que ens hem preparat. En les nostres mans està la solució d'alguns dels problemes que causa aquesta pandèmia; l'arquitectura no ha de ser egoista i pot ajudar a identificar problemàtiques i solucionar-les. **?Ciutat de primer món, necessita ciutadans de primer món?.**

L'habitatge ha de ser prioritari. Hem de reconsiderar els estàndars vigents, en busca d'eficiència i polivalència dels espais mínims òptims. El teletreball i la teleeducació entren a

formar part important d'aquest exercici. Cal redefinir els espais educatius i els espais de treball. Cal també repensar l'escala de l'edifici, així com els seus atributs bioclimàtics, amb una avaluació de la resposta tèrmica aplicada al tema higiènic i la implementació de tecnologia de bioseguretat. Caldria avaluar tots aquests aspectes per a la seva posterior implementació.

Molts han plantejat o expressat que la causa de la inseguretat és la desigualtat. I el disseny hi té molt a dir. La mala planificació i una gestió urbana amb estàndards molt baixos. Cal crear una identitat social des del mateix espai públic. Cal desincentivar problemes socials des del desenvolupament eficient que, al final, porti benefici a les comunitats on entra l'educació, l'esport i la recreació.

Rodolfo Torres Puyana, arquitecte. Corresponsal del COAC a Bucaramanga, Colòmbia
Amb la col·laboració de Francisco Jordán, arquitecte

[1]

Tornar [2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : https://www.arquitectes.cat/ca/mon/i-ara-que-bucaramanga-colombia

Links:
[1] https://www.arquitectes.cat/ca/printpdf/printpdf/22488
[2] https://www.arquitectes.cat/ca/javascript%3Ahistory.back%281%29